

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň JUDr. Petry Kamínkové a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobkyně: **Taxi company s.r.o.**, IČ: 055 29 867
sídlem 294 15 Klášter Hradiště nad Jizerou 67
zast. Mgr. Romanem Sulánským, advokátem
sídlem Pod tratí 275, 338 42 Hrádek

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy ČR**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20.11.2023, č.j. MD-26530/2023–190/3, sp. zn. 26530/2023/190,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět přezkumu

1. Žalobkyně se domáhá žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“) zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20.11.2023, č.j. MD-26530/2023–190/3, sp. zn. MD 26530/2023/190 (dále též „*napadené rozhodnutí*“), kterým žalovaný změnil

(K.ř. č. 1 – rozsudek)

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

rozhodnutí dopravního úřadu (dále též „*správní orgán I. stupně*“) ze dne 2. 8. 2021, č. j. MHMP 1159196/2021 (dále též „*prvostupňové rozhodnutí*“) tak, že ve výroku B) prvostupňového rozhodnutí snížil pokutu ve výši 70 000 Kč na pokutu ve výši 55 000 Kč a ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

2. Žalobkyně byla uznána ve správním řízení vinnou přestupkem uvedeným v ust. § 35 odst. 2 písm. j) zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě (dále také jen „*zákon o silniční dopravě*“), kterého se dopustila tím, že nezajistila, aby pro něj práci řidiče taxislužby vykonával pouze držitel oprávnění řidiče taxislužby, čímž porušila ustanovení § 21 odst. 3 písm. a) bod 2 zákona o silniční dopravě.

II. Žalobní body

3. Žalobkyně namítá, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné, skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy, nemá v nich oporu a vyžaduje doplnění. Nadto došlo k podstatnému porušení zákonných ustanovení o řízení před správním orgánem, což ve svém důsledku mělo a má za následek nezákonné rozhodnutí.
4. Dle základních zásad práva trestního, které se aplikují na přestupkové řízení, je to správní orgán, který je povinen prokázat vinu. Povinností žalobkyně tedy nebylo cokoli prokazovat či namítat, naopak správní orgány měly prokázat, že žalobkyně věděla o skutečnostech svědčících o tom, že taxikář není držitelem potřebného oprávnění. Nadto žalovaný pouze převzal argumentaci prvoinstančního správního orgánu, jenž tuto skutečnost nikterak nezjišťoval a ani neprokazoval.
5. Taxikář se žalobkyni při nástupu do pracovní činnosti prokázal průkazem, který slouží k prokázání oprávnění řidiče taxislužby. Ze spisového materiálu, konkrétně z průkazu samotného nevyplývá jeho neplatnost. Dojde-li k předložení takového průkazu třetí osobě, v daném případě žalobkyni, tato je povinna průkaz akceptovat a důvěřovat v jeho platnost a pravost, neboť žalobkyně není veřejnou osobou s volným přístupem k databázím, které soustřeďují údaje o vydaných rozhodnutích obsahujících zákazy či jiná rozhodnutí.
6. Žalobkyně tedy v souladu se zákonem vyžadovala předložení potřebného oprávnění, které ji taxikář předložil. Tímto jednáním žalobkyně zcela splnila svou povinnost zajistit osobu, která je držitelem potřebného oprávnění. Zákon neukládá a ani nemůže žalobkyni či jinému provozovateli uložit povinnost hlubšího zjišťování existence jakéhokoliv rozhodnutí týkajícího se daného oprávnění. Správní orgány by žalobkyni nebo jiné třetí osobě dané informace ani nemohly poskytnout, či je poskytnout pouze na základě zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, což je zcela absurdní úvaha správních orgánů. V daném případě byla žalobkyně odkázána na poctivost a pravdomluvnost daného taxikáře. Teprve později se oprávnění řidiče taxislužby ukázalo jako neplatné, což žalobkyně nebyla schopna jakkoliv zjistit, neboť se nejedná o správní orgán.
7. Žalobkyni nelze klást za vinu a k tíži, že i po vyžádání potřebného oprávnění ze strany taxikáře se dané oprávnění ukázalo neplatným, a to z důvodu vydání rozhodnutí místně a věcně příslušného správního orgánu, jehož žalobkyně nebyla účastníkem, přičemž dané rozhodnutí není veřejně přístupné. Žalobkyně tedy ani neměla faktickou možnost dané skutečnosti zjistit.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

8. Závěrem žalobce shrnuje, že žalovaný pochybil, když zjištěný skutkový stav a jeho právní hodnocení nevychází z provedeného dokazování. Správní orgány nadto zcela rezignovali na vyšetřovací zásadu a také na zásadu *in dubio pro reo*.

III. Vyjádření žalovaného

9. V písemném vyjádření k žalobě setrval žalovaný na právních názorech uvedených v napadeném i prvostupňovém rozhodnutí, a v plném rozsahu na ně odkázal.
10. Žalovaný připomenul, že správní trestání právnických osob je v českém právním řádu ve smyslu zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), založeno na principu objektivní odpovědnosti s možností liberace. Dopravce tedy odpovídá za to, že jeho zaměstnanec na pozici řidiče taxislužby bude držitelem oprávnění řidiče taxislužby. Zavinění se tedy neproказuje a správní orgány jej také v řízení neproказovaly. Relevantní by případně byly liberační důvody, nicméně veškerá vyjádření žalobkyně ve správním řízení byla zcela obecná a žádné liberační důvody tvrzeny nebyly. Jak uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí, žalobkyně „nenamítala žádné polehčující okolnosti či liberační důvody, např. nedokladovala, že by držení oprávnění řidiče taxislužby u svých zaměstnanců jakkoli kontrolovala“. Zcela obecně je na uvážení a odpovědnosti podnikatele, jak bude zajišťovat plnění svých podnikatelských povinností ve vztahu ke svým zaměstnancům.
11. Pokud by žalobkyně doložila, že potřebnou kontrolu a dohled vůči svému zaměstnanci prováděla, nepochybně by se jednalo o polehčující okolnost. Nicméně i v podané žalobě uvádí žalobkyně pouze tvrzení, že si nechala průkaz předložit pouze na počátku spolupráce s řidičem. Jak tedy uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí, nejsou zde dány relevantní polehčující okolnosti, natož liberační důvody ve smyslu ustanovení § 21 odst. 1 zákona o přestupcích spočívající v tom že by žalobkyně prokázala, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránila. Ve smyslu daného ustanovení je prokázání liberačních důvodů na žalobkyni, ta však jejich existenci ani netvrdila. Žalovaný tak z dostupných materiálů za jedinou polehčující okolnost v případě shledal, že žalobkyně sankcionována dosud nebyla.
12. Žalobkyni byla uložena sankce na základě objektivní odpovědnosti, přičemž nikterak netvrdila ani nedoložila liberační důvody či polehčující okolnosti, tudíž správní orgány vycházely ze skutečností doložených ve spisovém materiálu. Správní orgány neshledaly, že by v relevantních směrech měla či mohla být skutková zjištění doplněna, žalobkyně nevyužila svých procesních práv vyjádřit se, uplatňovat námitky, navrhopvat důkazy apod. Ani ze skutečností uvedených v podané žalobě nevyplývá, že by správní orgány měly rozhodnout jinak. Dle žalovaného v předmětné věci postupoval věcně správně a v souladu s právními předpisy.

IV. Rozhodné skutečnosti vyplývající ze správního spisu

13. Ze správního spisu vyplývá, že dne 12. 1. 2020 v 21:13 hod. na Malostranském náměstí na Praze 1 byla u žalobkyně v rámci výkonu státního odborného dozoru v silniční dopravě zahájena kontrola provozování taxislužby vozidlem tov. zn. Audi, SPZ: X. V rámci kontroly bylo zjištěno, že řidič vozidla pan L. B. není držitelem oprávnění řidiče

taxislužby, neboť mu bylo z důvodu ztráty spolehlivosti odňato rozhodnutím dopravního úřadu č. j.: MHMP 1828190/2019 ze dne 4. 9. 2019. Na místě byl zadržen neplatný průkaz řidiče taxislužby č. 013975. O kontrolních zjištěních byl pořízen protokol č. T/20200112/1/Ht ze dne 27. 1. 2020, který byl žalobkyni zaslán k seznámení.

14. Na základě výše uvedených zjištění byl prvostupňovým orgánem vydán příkaz č. j. MHMP 1096819/2020 ze dne 20. 7. 2020, kterým byla žalobkyně uznána vinnou spácháním přestupku tak, jak je popsáno v odst. 2. tohoto rozsudku a byla jí uložena pokuta ve výši 70 000 Kč. Žalobkyně proti příkazu podala odpor s tím, že prvostupňový orgán nedostatečně zjistil stav věci a existuje důvodná pochybnost, že se přestupku dopustila. Prvostupňový orgán žalobkyni následně dopisem ze dne 11. 8. 2020 oznámil ukončení dokazování. Žalobkyně prostřednictvím svého zmocněnce dopisem ze dne 8. 10. 2020 požádala o více času, cca týden, na získání dokumentů k případu, dále již nicméně nezareagovala. Po provedeném řízení vydal prvostupňový orgán rozhodnutí č. j. MHMP 1159196/2021 ze dne 2. 8. 2021, kterým žalobkyni za naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 35 odst. 2 písm. j) zákona o silniční dopravě uložil pokutu ve výši 70 000 Kč. Proti prvostupňovému rozhodnutí se žalobkyně řádně a včas odvolala. Dne 15. 12. 2022 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým snížil pokutu ve výši 70 000 Kč na pokutu ve výši 55 000 Kč a ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

V. Soudní přezkum

15. Městský soud vycházel z této právní úpravy v rozhodném znění:
16. Podle § 21 odst. 3 písm. a) bodu 2 zákona o silniční dopravě v době spáchání přestupku *dopravce, který provozuje taxislužbu vozidlem taxislužby, je povinen zajistit, aby při nabízení nebo poskytování přepravy, včetně činností s tím souvisejících, práci řidiče taxislužby vykonávala osoba, která je držitelem oprávnění řidiče taxislužby.*
17. Podle § 35 odst. 2 písm. j) zákona o silniční dopravě v době spáchání přestupku *při provozování taxislužby vozidlem taxislužby nezajistí, aby práci řidiče taxislužby vykonávala osoba, která splňuje podmínky podle § 21 odst. 3 písm. a).*
18. Podle § 35 odst. 6 písm. b) zákona o silniční dopravě v době spáchání přestupku *za přestupek lze uložit pokutu do 350 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 2 nebo 5.*
19. Podle § 21 odst. 1 zákona o přestupcích v době spáchání přestupku *právnícká osoba za přestupek neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránila.*
20. Před vlastním posouzením věci městský soud připomíná, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu soudy nemusí nutně reagovat na každý dílčí argument uvedený v žalobě. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu, dále jen „NSS“, ze dne 3. 4. 2014 č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné je, aby správní soud v odůvodnění rozhodnutí postihl všechny stěžejní námitky účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i reakce na některé dílčí a související námitky (viz rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2014 č. j. 7 Afs 85/2013-33). Městský soud rovněž může pro stručnost odkázat na část odůvodnění rozhodnutí správního orgánu, s nímž se ztotožňuje. Jak uvedl Ústavní soud, „není

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (viz náleze ze dne 12. 2. 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68.; srov. též rozsudky NSS ze dne 12. 3. 2015 č. j. 9 As 221/2014-43, či ze dne 25. 2. 2015 č. j. 6 As 153/2014-108).

21. Vzhledem k tomu, že účastníci řízení k výzvě městského soudu nevyjádřili nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání, postupoval městský soud podle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. a o podané žalobě rozhodl bez nařízení jednání. Po seznámení se se správním spisem a po zhodnocení jeho obsahu a rozhodných skutečností dospěl městský soud k závěru, že žaloba není důvodná.
22. Soud nepřisvědčil námitce žalobkyně, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Soud k této námitce uvádí, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tedy jako nemožnost zjistit obsah nebo důvody, pro které bylo rozhodnutí vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74).
23. Soud konstatuje, že žalobou napadené rozhodnutí je srozumitelné, jsou v něm obsaženy právní úvahy, na jejichž základě žalovaný posoudil otázky stěžejní pro toto řízení, a je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí. Uvedené je v souladu s konstantní judikaturou, podle které musí být z odůvodnění seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, či ze dne 31. 3. 2004, č. j. 4 As 19/2014-35, a v neposlední řadě na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/92-23). Soud má za to, že žalovaný těmto povinnostem dostál. Soud dodává, že správní orgány nemají povinnost detailně vypořádávat každou dílčí námitku či tvrzení, resp. jak je uvedeno v bodě [9] odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2018, č. j. 7 As 150/2018-36, správní orgány „nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08: „Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43).“
24. Nedůvodnou shledal soud také námitku žalobkyně, že napadené rozhodnutí je nezákonné. Soud nesouhlasí s názorem žalobkyně, že správní orgány měly prokázat, že žalobkyně věděla o skutečnostech svědčících o tom, že taxikář není držitelem potřebného oprávnění. Vědomost pachatele o skutečnostech zakládajících přestupek se vyžaduje pouze u

odpovědnosti za zavinění, ať už ve formě úmyslu nebo vědomé nedbalosti. Odpovědnost právnické osoby za přestupek je založena na objektivní odpovědnosti. U právnické osoby se nezkoumá, zda věděla, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, v daném případě zájem na ochraně cestujících, jejich majetkových zájmů a osobní bezpečnosti. Skutečnost, zda žalobkyně věděla, že taxikář není držitelem potřebného oprávnění, proto správní orgány nebyly povinné zjišťovat ani prokazovat.

25. Soud nepřisvědčil ani námitce žalobkyně, že nebylo povinností žalobkyně cokoliv prokazovat nebo namítat. Ačkoliv odpovědnost právnické osoby není absolutní, liberační důvody jsou určeny pro aplikaci pouze ve výjimečných případech, jelikož představují výjimku z principu objektivní odpovědnosti. Jestliže jde o výjimku z pravidla o objektivní odpovědnosti právnické osoby, na kterou není nárok, její aplikaci lze podmínit aktivitou právnické osoby. Právnická osoba se může tedy své objektivní odpovědnosti zprostit (liberovat), jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránila. Po právnické osobě je tedy vyžadována procesní aktivita k prokázání existence liberačního důvodu, přičemž správní orgán posuzuje jeho důvodnost v intencích ustanovení § 21 zákona o přestupcích. Na právnické osobě tak spočívá faktické (materiální) důkazní břemeno, neboť je v jejím zájmu, aby v řízení vyšly najevo skutečnosti, které vedou k její liberaci (srov. Bohadlo, D. In: Bohadlo, D., Brož, J., Kadečka, S., Průcha, P., Rigel, F., Šťastný, V. Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (č. 250/2016 Sb.). Komentář. 2. vyd. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2022, § 21).
26. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu „osoba, která se chce dovolávat liberačního důvodu, musí ovšem prokázat, že provedla technicky možná opatření způsobila účinně zabránit porušení zákona. Nelze se spokojit s tvrzením, že vynaložila veškeré úsilí, aby ke správnímu deliktu nedošlo, či s poukazem na to, že technicky možná opatření po ní nebylo možné spravedlivě požadovat, protože by jejich provádění bylo neekonomické” (4 As 123/2014-33).
27. Vynaložené úsilí k zabránění spáchání přestupku s sebou nese automaticky potřebná opatření a náklady, se kterými musí právnická osoba počítat při úvaze ohledně činnosti, kterou chce vyvíjet. Provedená opatření a jejich nákladnost budou zpravidla odvislé od povahy vykonávané činnosti, a to zejména vzhledem k nebezpečím a následkům, které může právnická osoba svou činností vyvolat či způsobit, a lze je tak v rámci ochrany před společensky škodlivým jednáním po právnické osobě spravedlivě požadovat (srov. Bohadlo, D. In: Bohadlo, D., Brož, J., Kadečka, S., Průcha, P., Rigel, F., Šťastný, V. Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (č. 250/2016 Sb.). Komentář. 2. vyd. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2022, § 21).
28. Jestliže předmětem činnosti žalobkyně je provozování taxislužby, potom ověření platnosti oprávnění řidiče taxislužby není opatřením, které vzhledem k povaze činnosti právnické osoby vyžaduje zcela mimořádné úsilí či zcela mimořádně nákladné úsilí vymykající se z postupů racionálně se chovající právnické osoby.
29. Městský soud souhlasí s názorem žalovaného, že vyjádření žalobkyně ve správním řízení byla zcela obecná a žádné liberační důvody tvrzeny nebyly. Krom tvrzení, že si nechala průkaz předložit pouze na počátku spolupráce s řidičem, žalobkyně nedoložila, že by držení oprávnění řidiče taxislužby u svých zaměstnanců jakkoli kontrolovala. Jelikož žalobkyně existenci liberačních důvodů netvrdila ani nedoložila, nejsou splněny podmínky aplikace ustanovení § 21 odst. 1 zákona o přestupcích, podle kterých je právnická osoba

povinna prokázat, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránila.

30. Soud porovnal sankční právní úpravu účinnou v době spáchání správního deliktu a rovněž v době jeho pravomocného správního potrestání prvostupňovým a odvolacím orgánem, a to z toho hlediska, zda nová právní úprava není pro žalobkyni příznivější (čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, § 2 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 2. 2021, čj. 8 As 43/2019-40). Z porovnání právní úpravy ust. § 35 zákona o silniční dopravě vyplývá, že tomu tak není, a že se oproti prvostupňovému, jakož i napadenému rozhodnutí na sankcionování přestupku pro žalobkyni nic nezměnilo v tom smyslu, že by správní potrestání mohlo být pro ni nově příznivější jak v otázce vymezené skutkové podstaty správního deliktu, resp. přestupku, tak i maximální možné výše ukládané pokuty.
31. Na základě shora uvedeného tak Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
32. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

Praha 25. října 2024

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.